

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa W. S.A. w K.
przeciwko M. K. i P. sp. z o.o. w W.
o opublikowanie sprostowania,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 lipca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanego M. K. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 kwietnia 2016 r., którym nakazano pozwanemu opublikowanie sprostowania poprzez bezpłatne zamieszczenie w ciągu tygodnia od uprawomocnienia się wyroku, z wyłączeniem publikacji w wydaniu ukazującym się w sobotę, tekstu zatytułowanego „Sprostowanie artykułu redaktora P. T. „Tajemnicza niemoc wokół hotelu F.. Czy wrócą do niego goście?“, opublikowanego w D. z dnia 18 grudnia 2015 r. o treści sformułowanej przez powódkę, obejmującej trzy zagadnienia. W odniesieniu do dwóch pozostałych

fragmentów powództwo zostało oddalone, z uwagi na przekroczenie dwukrotnej objętości fragmentu materiału prasowego podlegającego sprostowaniu (pkt 2) oraz niespełnienie kryterium rzeczowości przez wykroczenie poza informacje zawarte w tekście tego materiału (pkt 5).

Powódka w skardze kasacyjnej powołała podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej połączyła z oczywistym naruszeniem przepisów art. 33 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 31 a ust. 6 oraz art. 33 ust. 1 pkt 1 pr. pras., które wypełniły powołaną podstawę skargi, polegającym na dopuszczeniu ingerencji w opracowaną przez nią treść sprostowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej, będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga kasacyjna służy przeciwdziałaniu dowolności orzekania oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa, jeśli istnieje możliwość dokonania zasadniczej wykładni przepisów prawa, mającej ogólne znaczenie. Nie stanowi natomiast środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy te szczególne względy zachodzą w konkretnej sprawie dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest wykazanie przez skarżącego, drogą odrębnego wyводу, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, które miały wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymagania naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, jdostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie

prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Argumenty wniosku i jego uzasadnienia na tle dopuszczalnych podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego wyroku nie stanowią podłoża dla oceny, iż jest ono konsekwencją jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, jak też, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej. Skarżąca pominęła wykładnię wskazanych przepisów dokonaną w orzecznictwie Sądu Najwyższego i wynikające z nich racje.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw